

Vail katseli ympärilleen hämmentyneenä. Viimeinen muistikuva, jota hänellä oli, oli täynnä pelkkää raastavaa koko kehossa virtaavaa kipua, kun salamanisku oli kulkenut hänen ruumiinsa läpi. Utuinen näkökenttä terävöityi ja hän erotti Arrenin vakavaimet kasvat. "Tervetuloa takaisin", tämä totesi ja hymyili vaisusti. Vail nousi haparoivasti istuvaan asentoon. Hänen päätään särki ja keho tuntui siltä kuin rosvojoukko olisi hakannut hänet. "Mitä on tapahtunut?", hän kysyi hämillään. "Loihtijat tappoivat kaikki. Vain me selvisimme", Arren sanoi surumielisesti vaisulla äänellä Vail ei ollut uskoa korviaan. Surumielisyys lävisti hänen mielensä tukahduttavana. Vaikka hän oli tuntenut ryhmän jäsenet vain kovin vähän aikaa, oli hän ehtinyt jo muodostaa heihin jonkinlaista tunnesidettä. Vail ja Arren kokosivat kuolleiden toveriensa ruumiit ja hautasivat ne. Vail siunasi haudat ja lausui rukouksen, jossa pyysi Jumalaa varjelemaan heidän sielujaan. Meian ruumista he eivät löytäneet, mikä valoi heihin toivoa että tämä saattaisi olla vielä elossa. Vail kuuli päänsä sisällä äänen. -Minä näytän sinulle tien. Luota minuun "Caera?", Vail sanoi hämillään ääneen. -Jouduin asettumaan kehoosi, koska olit niin heikossa tilassa. Älä kuitenkaan huoli. Voimani parantavat sinut ja vahvistavat sinua. Vail ja Arren lähtivät vaeltamaan ja Caera ohjasi Vailia. Jonkin ajan kuluttua he saapuivat metsäaukean laitaan. -Varovasti, saavuimme nyt loihijoiden kokoontumispaikkaan, Caera sanoi Vailin mielessä Metsäaukealla oli kivisiä raunioita ja raunioiden keskellä oli joukko loihijoita. Vail tunnisti heidän kimppuunsa hyökänneet loihijat. Heidän lisäksi paikalla oli myös muutama muu loihija. Raunioiden keskellä ison kivisen kaivon luona seiso i Kuurataikuri. Tämä piti kättään kaivon yläpuolella ja lausui loitsua. Maassa kaivon vieressä oli Varnelian kirjastosta varastettu kirjakäärö, josta loitsu oli peräisin. Kuurataikurin vieressä oli kivinen pylväs, ja pylvääseen sidottuna, ja suukapula suussa, oli Meia. Kuurataikurin lausuesssa loitsuaan hänen toinen kätensä ojentui kohti Meiaa. Meian ruumis nytkähti ja kellertäviä valonauhoja alkoi virrata hänestä Kuurataikurin käteen. -Mitä tapahtuu?, Vail kysyi mielessään. -Hänestä imetään elinvoimaa, Caera vastasi. Meian elinvoima virtasi Kuurataikurin kädestä hänen yläruumiinsa lävitse ja toisen käden kautta alas kaivoon. Vail päätti toimia ja ryntäsi metsän suojasta kohti Kuurataikuria. Loihijat huomasivat hänet ja häntä kohti singottiin salamaloitsuja, mutta ne eivät osuneet. Vail syöksähti Kuurataikurin luokse ja iski miekkansa tämän selkään niin että se tuli vatsan puolelta läpi. Juuri sitä ennen Kuurataikuri ehti lausua loitsun viimeiset sanat "Ascendo Miasmalar!", Tämä huudahti juuri ennen tulemistaan Vailin miekan lävistämäksi. Kuurataikuri lysähti maahan. Hetkeen ei tapahtunut mitään. Sitten kaivosta ryöpsähti ilmoille valtava pilvi mustaa savua. Kylmät väreet kulkivat Vailin kehon läpi. Hän tunsi saman kauhun ja synkkyyden läsnäolon, joka oli vaivannut häntä painajaisunien muodossa. Musta savu tiivistyi ja muodosti ihmismäisen hahmon. Olento oli pukeutunut mustaan kaapuun ja sillä oli kasvoillaan ruttotohtorin linnunnokkainen valkoinen naamio. luisevat pitkäsormiset kädet olivat täynnä mustia paiseita. Hahmon vyöllä roikkui lyhytvartinen viikate ja selässään sillä oli isot mustat linnunsiivet. Vailia kylmäsi. Hän tunnisti demonin sellaisen nähdessään, ja tässä oli selvästikin kyseessä voimakas demoni. -Miasmalar on kulkutautien ruhtinas ja hyvin väkevä demoni, Caera varoitti häntä. Loihijat alkoivat yllättäen yskiä ja yksi toisensa jälkeen lyyhistyivät maahan. Myös Arren joka oli seurannut Vailin perässä, alkoi yskiä ja kaatui maahan. Myös tolppaan sidottu Meia alkoi köhiä suukapulan vai entamia yskäisyjä. -Miasmalar on niin vahva, että voin suojella ainoastaan sinua hänen taudeiltaan, Caera ilmoitti Vail pyysi mielessään Jumalalta voimaa, ja tunsi miten voimakas lämpö ja rohkeuden tunne valtasi hänet. Hän kohotti miekkansa ja asettui demonin eteen. "Sinä mitätön ihminenkö aiot haastaa minut", demoni sanoi rohisevalla äänellä ja tarttui viikatteeseensa. Demon i liikahti yli-inhimillisen nopeasti ja sivalsi viikatteellaan kohti Vailia, mutta Caeran

avustamana hän ehti reagoida ja torjua lyönnin. He vaihtoivat nopean sarjan iskuja ja torjuntuja, jonka jälkeen Miasmalar vetäytyi kauemmaksi. Demoni kohotti vapaan kätensä ja siitä syöksähti suihku mustaa savua kohti Vailia. Savu kuitenkin hajaantui Vailin edessä sivuille kuin olisi törmännyt näkymättömään esteeseen. Taivaalliset voimat suojelivat Vailia demonin taikuudelta. Huomattuaan taikuutensa toimimattomaksi, demoni syöksähti uudestaan Vailia kohti ja he vaihtoivat uuden sarjan lyöntejä. Miekan ja viikatteen terät kalahtelivat yhteen voimallisesti. Sitten Miasmalar teki hämäyslyönnin ja sivalsi sitten nopeasti osuen Vailin olkapäähän. Vail huudahti kivusta. Olkapäästä valui verinoro paitaan revenneen aukon läpi. Kivusta huolimatta Vail ei luovuttanut, vaan kävi vastaiskuun. Miasmalar torjui lyönnit. ”Olet heikko, ihminen. Murskaan sinut kuin hyönteisen”, demoni ilkkui. ”Sehän nähdään”, Vail puuskahti. Vail teki vuorostaan hämäyslyönnin saaden demonin puolustuksen murrettua ja onnistui survaisemaan miekkansa tämän rintakehän lävitse. Silloin demonin aineellinen olomuoto hajosi takaisin mustaksi savuksi. Musta savu kieppui ilmassa ja suuntasi sitten kohti maassa makaavaa Arrenia ja imeytyi hänen sisäänsä. Arren nousi pystyyn ja hymyili ilkeästi. ”Yritäpä voittaa minut satuttamatta ystävääsi”, demoni sanoi Arrenin suulla. Riivattu Arren ryntäsi Vailia kohti ja sivalsi miekallaan. Vail torjui iskun. Arren sivalsi uudestaan ja pakotti Vailin perääntymään. Vail tunsi tulevansa epätoivoiseksi. Miten hän pystyisi vapauttamaan ystävänsä demonin vallasta. Hän pyysi taas mielessään Jumalalta apua. Hän pyysi vahvistamaan Caeraa, niin että enkeli voisi toimia hänen kauttaan paremmin. Silloin hän tunsi taas miten voiman tunne valtasi hänet. ”Jumalan nimessä käsken sinua demoni, poistu tästä kehosta!”, hän sanoi voimallisella äänellä. Arrenin keho alkoi nykiä ja hän kaatui maahan. Vail toisti komennon ja silloin musta savu purkautui ulos Arrenin suusta. ”Jumalan nimessä käsken sinua demoni, palaa sinne mistä tulitkin!”, Vail komensi. Musta savupilvi kieppui ja aaltoili ilmassa. Sitten se imeytyi takaisin kivisen kaivon uumeniin ja jäi sinne. Vail meni Meian luokse ja vapautti tämän. Taudin uuvuttamana tyttö ei meinannut pysyä pystyssä vaan valahti velttona Vailia vasten. Vail auttoi hänet maahan Arrenin viereen makaamaan. -Älä murehdi, Nyt kun Miasmalar on poissa, pystyn parantamaan heidät, Caera sanoi. Caera poistui Vailista hohtavina valonsäikeinä ja otti sitten aineellisen hahmonsa. Hän alkoi hehkua valoa ja asetti kätensä Meian ja Arrenin otsalle. Nämä parantuivat taudista ja nousivat hämillään istualleen. Meia nousi haparoivasti seisaalleen. Sitten hän meni Vailin luokse ja halasi häntä tiukasti. Hyvästeltyään Caeran Vail, Arren ja Meia lähtivät matkalle takaisin kohtia Varnelian kaupunkia viemään hyviä uutisia siitä että Kuurataikuri loihtijoineen oli voitettu. Kävi myös ilmi että Meia oli menettänyt loihtijan voimansa Kuurataikurin imettyä hänestä elinvoimaa. Se kuitenkin tuntunut haittaavan häntä, vaan hän suhtautui jopa suopeasti ajatukseen elämästä tavallisena ihmisenä.